सण आणि शिक्का

एड्रियन एबन्स

२० एप्रिल २०२४ रोजी एड्रियन एबेन्स यांनी
दिलेल्या सादरीकरणातील प्रतिलेख

सण आणि शिक्का

प्रारंभिक प्रार्थना:

पा एड्रियन: हे पित्या, आम्ही आपले आभार मानतो. शब्बाथ आणि सण यांविषयीचा आमचा अभ्यास आम्ही पुढे चालू ठेवू शकतो याबद्दल धन्यवाद. ते महत्त्वाचे का आहेत, आपण ते का पाळावेत, आणि ते आम्हाला कशाप्रकारे आशीर्वाद देतील, हे समजण्यास आम्हाला सहाय्य करा. येशूच्या नावाने प्रार्थना करतो. आमेन.

सादरीकरण:

पा एड्रियन: वल्हांडणासारखा सण वर्षातून एकदाच पाळला जातो. त्या दृष्टीने आपण वल्हांडणाला एक वर्धापनदिन म्हणू शकतो, नाही काय? परंतु प्रश्न असा आहे की, तो नेमका कशाचा वर्धापनदिन आहे? आपण एखादा विशिष्ट दिवस का साजरा करतो हे जाणून घेणे महत्त्वाचे असते. आपल्या दृष्टीने वर्धापनदिन म्हणजे साधारणपणे एखाद्या जोडप्याच्या विवाहदिनाचा वर्धापनदिन असतो. तो दिवस त्यांच्यासाठी विशेष असतो. तो नातेसंबंधाशी निगडित अनुभव असतो. त्या दिवशी ते एकमेकांना दिलेली वचने आठवतात किंवा निदान त्यांना ती आठवली पाहिजेत. जणू काही ते त्या वचनांचे नूतनीकरण करतात आणि त्या वर्धापनदिनाद्वारे आपल्या परस्पर संबंधांना अधिक दृढ करतात. हाच वर्धापनदिन साजरा करण्याचा उद्देश आहे. वल्हांडण हे एक स्मरणचिन्ह आहे. आता प्रश्न असा आहे की, ते नेमके

कशाचे स्मरणचिन्ह आहे?

सध्या बहुतेक लोकांना हे समजते की वल्हांडणाची स्थापना निर्गम अध्याय १२ मध्ये करण्यात आली. निर्गम अध्याय १२ मधील पहिले वचन असे म्हणते:

"मग परमेश्वराने मिसर देशात मोशे व अहरोन ह्यांना सांगितले की, “हा महिना तुम्हांला आरंभीचा महिना व्हावा; तुमचा हा वर्षाचा पहिला महिना व्हावा." (निर्गम १२:१-२)

हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की वल्हांडणाच्या वेळी वर्षाचा पहिला महिना असतो आणि तो साधारणपणे एप्रिलमध्ये येतो. म्हणूनच, जेव्हा पोपने वर्षाची सुरुवात जानेवारीपासून करण्याचा बदल केला, तेव्हा जे लोक एप्रिलमध्ये नवीन वर्ष पाळत असत त्यांना “एप्रिल फूल्स” असे म्हटले जाऊ लागले. त्यामुळे, जर तुम्ही “एप्रिल फूल्स डे” मध्ये सहभागी होत असाल, तर तुम्ही देवाच्या दिनदर्शिकेची थट्टा करणाऱ्या भावनेत सहभागी होत आहात. अर्थात, बहुतेक लोकांना याची माहिती नसते आणि ते हे जाणूनबुजून करत नाहीत. परंतु याची उत्पत्ती अशी आहे की जे लोक एप्रिलच्या काळात नवीन वर्ष पाळत असत, त्यांची थट्टा केली जात असे. अर्थात, १ एप्रिल हा ठराविक दिवस नाही. तो नेहमीच त्याच काळाशी जुळतो असे नाही. परंतु या मागील तत्त्व हेच आहे.

आता तिसरे वचन पाहूया:

“इस्राएलाच्या सर्व मंडळीला सांगा की, ह्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी तुम्ही आपापल्या वाडवडिलांच्या घराण्यांप्रमाणे एकेका घराण्यामागे एकेक कोकरू घ्यावे;’” (निर्गम १२:३)

या वर्षी आज दहावा दिवस आहे. दहाव्या दिवशी त्यांनी एक कोकरू घ्यायचे आणि ते आपल्या घरात आणायचे होते. चौदाव्या दिवसापर्यंत, म्हणजे चार दिवस त्याचे पालनपोषण करायचे आणि त्याची काळजी घ्यायची होती. आपल्या बाबतीत चौदावा दिवस मंगळवार आहे. म्हणजे शब्बाथ, रविवार, सोमवार आणि मंगळवार. त्यामुळे आजच्या दिवशी ते आपल्या घरात एक कोकरू आणले असते. अर्थात, मुले त्या

कोकराबरोबर खेळली असती, त्याची काळजी घेतली असती, त्याच्यावर प्रेम केले असते, आणि त्याच्याशी अतिशय प्रेमळपणे वागली असती. आणि मग त्यांनी त्याला ठार केले असते. याचा मुलांवर काय परिणाम झाला असता? “आपल्याला असे का करावे लागते? आपण हे का करीत आहोत?”

“आणि एक कोकरू खपायचे नाही इतकी थोडकी माणसे कोणाच्या घराण्यात असली तर त्याने व त्याच्या घराजवळच्या शेजाऱ्याने आपल्या घराण्यातील संख्येप्रमाणे कोकरू घ्यावे; प्रत्येकाच्या आहाराच्या मानाने एक कोकरू किती माणसांना पुरेल ह्याचा हिशोब करावा.” (निर्गम १२:४)

म्हणून तुम्हाला केवळ कोकरू मारायचे नव्हते, तर ते खायचेही होते. त्यामुळे त्यातील काहीही शिल्लक राहू नये म्हणून, जर एखाद्या घराण्यात पूर्ण कोकरू खाण्यासाठी पुरेशी माणसे नसतील, तर त्यांनी ते एक, दोन किंवा तीन घराण्यांमध्ये विभागून घ्यायचे होते. हे त्या घराण्यांतील लोकांच्या संख्येवर अवलंबून असे.

यानंतर कथा पुढे सांगते की, वल्हांडण हे इस्राएल मिसर देशातून बाहेर पडल्याच्या घटनेचे स्मरणचिन्ह बनले. आता आपण ४१ व्या वचनाकडे पाहूया. तेथे एक अतिशय मनोरंजक गोष्ट आढळते:

"चारशे तीस वर्षे संपली त्याच दिवशी परमेश्वराच्या सर्व सेना मिसर देशातून निघाल्या." (निर्गम १२:४१)

आता प्रश्न असा आहे की, याच्या नेमके चारशे तीस वर्षांपूर्वी काय घडले होते? आपल्याला माहीत आहे काय? कारण येथे "त्याच दिवशी" असे म्हटले आहे. म्हणजे अगदी त्याच दिवशी चारशे तीस वर्षांपूर्वी काहीतरी घडले होते. आणि चारशे तीस वर्षांपूर्वीचा काळ म्हणजे अब्राहामाचा काळ.

लोरेल: ४० व्या वचनात असे म्हटले आहे की, त्यांच्या परदेशवासाचा काळ चारशे तीस वर्षांचा होता...

पा एड्रियन: या वचनातील परदेशवासाची सुरुवात विशेषतः त्या वेळेपासून मानली जाते, जेव्हा इश्माएलाने इसहाकाचा छळ करण्यास सुरुवात केली. कारण इश्माएलाची आई मिसरी होती, त्यामुळे इश्माएलाला मिसरी वारसा होता. म्हणून

त्या ठिकाणापासून चारशे तीस वर्षांची गणना सुरू होते.

लोरेल: मला वाटले होते की, याकोब आणि त्याचे कुटुंब, म्हणजे इस्राएल आणि त्याचे कुटुंब, मिसर देशात राहायला आले, तेव्हापासून ही गणना सुरू झाली.

श्रोते: आम्हालाही तसेच वाटले होते.

पा एड्रियन: नाही. ही सर्वसामान्य समजूत आहे, परंतु वर्षांचा हिशोब जुळत नाही. अब्राहामाचा काळ साधारणपणे इ.स.पूर्व २००० ते १९०० किंवा १८०० च्या दरम्यान होता, आणि इस्राएल मिसरमधून बाहेर पडले तो साधारणपणे इ.स.पूर्व १४५० च्या सुमारास. त्यामुळे जर तुम्ही १४५० मध्ये चारशे तीस वर्षे जोडली, तर तुम्ही इ.स.पूर्व १८८० च्या सुमारास पोहोचता. म्हणजेच हा काळ तुम्हाला अब्राहामाच्या काळात घेऊन जातो. येथे हाच मुद्दा सांगितला जात आहे.

लोरेल: तर, जर ती एखादी मोठी घटना असेल, तर अब्राहामाने प्राण्यांचे तुकडे करून करार केला, तीच घटना असेल काय?

पा एड्रियन: ठीक आहे, फार छान. तुम्ही अगदी बरोबर मुद्द्यावर आलात! आता पाहूया, हे…

लोरेल: जर फक्त इश्माएलाने छळ करण्यास सुरुवात केली, तर ते थोडेसे अस्पष्ट वाटते. म्हणजे, त्याने नेमक्या कोणत्या दिवशी छळ करण्यास सुरुवात केली?

पा एड्रियन: होय. म्हणूनच मला तुम्हाला येथे एक अतिशय मनोरंजक गोष्ट दाखवायची आहे. कारण याविषयी एलेन व्हाइट यांनी कोणतीही शंका राहणार नाही अशा स्पष्ट शब्दांत लिहिले आहे. हे *युगायुगाची आशाच्या* तिसऱ्या अध्यायाच्या सुरुवातीला आहे.

"परंतु काळाची पूर्णता झाल्यावर देवाने आपल्या पुत्राला पाठविले... जे नियमशास्त्राच्या अधीन होते त्यांना खंडणी भरून सोडविण्यासाठी, यासाठी की, आपल्याला पुत्रपणाचा अधिकार प्राप्त व्हावा." (गलतीकर ४:४-५) (युगानुयुगांची आशा, ३१.१)

हालेलुया. आता आपण तिसऱ्या परिच्छेदाकडे येऊया.

"ज्याप्रमाणे विशाल आकाशातील तारे त्यांच्या नेमून दिलेल्या मार्गाने भ्रमण करतात, त्याप्रमाणे देवाच्या उद्देशांमध्ये घाईही नसते आणि विलंबही नसतो. गडद अंधार व धुराड्याच्या चिन्हांद्वारे देवाने अब्राहामाला मिसरमधील इस्राएलाच्या दास्यत्वाचे प्रकटीकरण केले होते आणि त्यांच्या परदेशवासाचा काळ चारशे वर्षांचा असेल असे घोषित केले होते. 'त्यानंतर,' तो म्हणाला, 'ते पुष्कळ संपत्ती घेऊन बाहेर पडतील.' (उत्पत्ति १५:१४) त्या वचनाविरुद्ध फारोच्या गर्विष्ठ साम्राज्याची सर्व शक्ती व्यर्थ ठरली. दैवी अभिवचनात नेमून दिलेल्या 'त्याच दिवशी' 'परमेश्वराच्या सर्व सेना मिसर देशातून निघाल्या.' (निर्गम १२:४१)" (युगानुयुगांची आशा, पृ. ३२.१)

तर, अगदी बरोबर. आपण येथे उत्पत्ति १५ मध्ये घडलेल्या घटनेविषयी बोलत आहोत. येथे १३ व्या वचनात आपण पाहतो:

परमेश्वर अब्रामाला म्हणाला, “तू निश्चितपणे समज की जो देश स्वत:चा नाही, अशा देशात तुझे संतान उपरे होऊन राहील व तेथील लोकांचे दास्य करील, आणि ते लोक चारशे वर्षे त्यांना छळतील. मग ज्या राष्ट्राचे दास्य ते करतील त्याचे मी पारिपत्य करीन, त्यानंतर ते पुष्कळ धन घेऊन तेथून निघतील. तू तर शांतीने आपल्या पूर्वजांकडे जाशील; चांगला म्हातारा झाल्यावर तुला मूठमाती देतील. तुझ्या चौथ्या पिढीचे लोक इकडे माघारी येतील, कारण अमोरी लोकांच्या पापाचा घडा अद्यापि भरला नाही. नंतर सूर्य मावळला आणि निबिड अंधकार पडला, तेव्हा असे झाले की धुमसती आगटी व जळती मशाल त्या शवांच्या तुकड्यांमधून जाताना दिसली. (उत्पत्ति १५:१३-१७)

आणि अब्राहामाने तीन प्राण्यांचे तुकडे केले होते.

"त्या दिवशी परमेश्वराने अब्रामाशी करार करून सांगितले, “मिसराच्या नदीपासून ते महानदी फरात येथ-पर्यंतचा प्रदेश मी तुझ्या संतानास देतो.'" (उत्पत्ति १५:१८)

म्हणून ज्या दिवशी हा करार करण्यात आला, त्याच दिवशी इस्राएल मिसर देशातून बाहेर पडले. म्हणून वल्हांडणाचे महत्त्व असे की, चौदाव्या दिवसाच्या दुपारी त्यांनी कोकरू मारले, त्याची तयारी केली, त्या संध्याकाळी ते खाल्ले, आणि दुसऱ्या दिवशी

सकाळी ते मिसर देशातून बाहेर पडले. हाच तो दिवस होता ज्या दिवशी देवाने अब्राहामाबरोबर करार केला. म्हणून वल्हांडणाचे स्मरण हे देवाने अब्राहामाबरोबर केलेल्या कराराचे स्मरण आहे. हाच वल्हांडणाचा अधिक गहन अर्थ आहे. परंतु पुढे वल्हांडण हे इस्राएलाच्या मिसर देशातून बाहेर पडण्याच्या स्मरणार्थ पाळले जाऊ लागले. यहुद्यांसाठी त्याचे हेच स्मरणचिन्ह बनले.

श्रोते: आणि आपल्या बाबतीतही तसेच आहे, जेव्हा आपण बाबेलमधून बाहेर पडतो.

पा एड्रियन: होय. आध्यात्मिक अर्थाने, जगातून बाहेर पडणे, मिसर सोडणे आणि कनानाकडे, म्हणजे स्वर्गीय कनानाकडे जाणे. म्हणून यालाही आपल्या जीवनात समांतर अर्थ आहे.

जेव्हा मी सण पाळण्याविषयी बोलतो, तेव्हा लोक माझ्यावर जे आक्षेप घेतात त्यांपैकी एक मुख्य आक्षेप हा असतो. युगानुयुगांची आशा या पुस्तकात तो उल्लेख आहे. मी तो तुम्हाला दाखवतो. "म्हणजे एड्रियन, तुम्ही वल्हांडणावर विश्वास ठेवता, बरोबर? मग याचे काय?" तेथे असे म्हटले आहे:

"त्याने आपल्या शिष्यांसह वल्हांडण पाळले आणि त्याच्या जागी आपल्या महान बलिदानाचे स्मरण म्हणून एक नवीन सेवा स्थापन केली. यहुद्यांचा राष्ट्रीय सण कायमचा नाहीसा होणार होता." (युगानुयुगांची आशा, पृ. ६५२)

"हे पाहा! तुम्ही असा सण पाळत आहात जो कायमचा नाहीसा होणार होता."

"ख्रिस्ताने स्थापन केलेली ही सेवा त्याच्या अनुयायांनी सर्व देशांत आणि सर्व युगांत पाळावयाची होती." (युगानुयुगांची आशा, ६५२.२)

मग तुम्ही याचे काय उत्तर द्याल? हे समजणे अगदी सोपे आहे. नाहीसे झाले ते म्हणजे यहुद्यांचा राष्ट्रीय सण. त्याच्या जागी जे आले ते म्हणजे ख्रिस्ताचा आंतरराष्ट्रीय सण, जो तुम्हाला देवाने अब्राहामाबरोबर केलेल्या कराराशी पुन्हा जोडतो. म्हणून आपण ज्याचे स्मरण करतो, तो देवाने अब्राहामाबरोबर केलेला करार आहे, जो सार्वकालिक कराराचा एक भाग आहे. त्यामुळे आपण पाळत असलेले वल्हांडण हे यहुद्यांच्या राष्ट्रीय सणाचे किंवा त्यांच्या प्रत्यक्ष मिसर देशातून बाहेर पडण्याचे स्मरण नाही; तर ते देवाने अब्राहामाबरोबर केलेल्या कराराचे स्मरण आहे

आणि त्याचबरोबर आपल्या आध्यात्मिक मिसरमधून बाहेर पडण्याचे प्रतीक आहे. म्हणूनच ते आजही तितकेच लागू आहे.

पण जाहिरातीत म्हणतात तसे, "थांबा, अजून बरेच काही आहे." आता पुन्हा युगानुयुगांची आशा या पुस्तकाच्या ३२ व्या पानाकडे वळूया आणि मी तुम्हाला आत्ताच वाचून दाखवलेल्या उताऱ्याचा पुढचा भाग पाहूया. आपण येथेपर्यंत वाचले होते: "...परमेश्वराच्या सर्व सेना मिसर देशातून निघाल्या." (निर्गम १२:४१) यानंतर एलेन व्हाइट असे म्हणतात: "त्याचप्रमाणे, स्वर्गीय सल्लामसलतीत..." त्या "त्याचप्रमाणे" हे शब्द का वापरतात? त्याचा अर्थ काय आहे? याचा अर्थ, हा त्याच विचाराचा पुढील भाग आहे. ज्या प्रकारे देवाने स्वतःला नम्र करून अब्राहामाबरोबर करार केला.

स्वर्गीय सल्लामसलतीत ही कोणती सल्लामसलत होती? पिता आणि पुत्र यांच्यामधील शांतीची मसलत म्हणजे तेथे ख्रिस्ताच्या आगमनाची वेळ निश्चित करण्यात आली होती. "काळाच्या महान घड्याळाने ती वेळ दाखविली तेव्हा येशूचा बेथलेहेम येथे जन्म झाला." (युगानुयुगांची आशा, ३२.१)

मग वल्हांडण हे कशाचे स्मरणचिन्ह आहे? ते या गोष्टीचे स्मरणचिन्ह आहे:

"कारण देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला..." (योहान ३:१६)

हा निर्णय स्वर्गीय सल्लामसलतीत घेण्यात आला होता. अगदी याच काळात, म्हणजे वल्हांडणाच्या वेळी, देवाने आपला पुत्र आपल्यासाठी देण्याचा निर्णय घेतला आणि त्या निर्णयाशी संबंधित सर्व धोके स्वीकारले. याच निर्णयामुळे तुमचे आणि माझे तारण शक्य झाले. हा असा दिवस आहे काय, जो आपण स्मरणात ठेवला पाहिजे?

श्रोते: निश्चितच. होय.

पा एड्रियन: नवीन पृथ्वीवरही आपण हा दिवस स्मरणात ठेवला पाहिजे काय?

श्रोते: होय.

पा एड्रियन: मला हा दिवस कधीच विसरायचा नाही! ज्या दिवशी देवाने आणि त्यांच्या पुत्राने कोणतीही किंमत मोजावी लागली तरी जगाचे तारण करण्याचा निर्णय घेतला, तो दिवस मला नेहमी स्मरणात ठेवायचा आहे. येशूची आठवण करून देताना, अर्ली रायटिंग्स या पुस्तकाच्या १२७ व्या पानावर पित्याने काय अनुभवले, हे मला तुम्हाला दाखवायचे आहे. तेथे असे म्हटले आहे:

देवदूत म्हणाला, “पित्याने आपल्या अतिप्रिय पुत्राला कोणत्याही संघर्षाशिवाय अर्पण केले असे तुम्हाला वाटते काय? नाही, नाही.” दोषी मनुष्याचा नाश होऊ द्यावा की त्यांच्यासाठी आपल्या अतिप्रिय पुत्राला मरण्यास द्यावे, हा निर्णय घेणे स्वर्गातील देवासाठीही एक संघर्ष होता. (अर्ली रायटिंग्स, १२७)

तो संघर्ष का होता? भविष्यवाणीचा आत्मा आपल्याला सांगतो की तो संघर्ष का होता. हे विधान पाहा:

"हे लक्षात ठेवा की ख्रिस्ताने सर्व काही जोखीमात घातले; 'आपल्याप्रमाणेच सर्व प्रकारे त्याची परीक्षा झाली,' आणि या संघर्षाच्या निकालावर त्यांनी स्वतःचे सार्वकालिक अस्तित्वही जोखीमात घातले. आपल्या तारणासाठी स्वर्गालाही धोका पत्करावा लागला. वधस्तंभाच्या पायथ्याशी उभे राहून, हे स्मरण ठेवा की एका पाप्यासाठीही येशूने आपले जीवन दिले असते; तेव्हा एका जीवाचे मूल्य किती आहे याची आपल्याला जाणीव होईल." (सर्वसाधारण परिषद बुलेटिन, १ डिसेंबर १८९५, Art. B, परिच्छेद २३)

ख्रिस्ती मंडळीमध्ये तुम्हाला हे फार क्वचित ऐकायला मिळेल. येशू कायमचे हरविण्याची जोखीम पत्करण्यास तयार होते. याचा अर्थ असा की, तुम्हाला आणि मला वाचविण्यासाठी पिता आपल्या पुत्राला कायमचे गमावण्यास तयार होता. आणि त्यांनी हा निर्णय ज्या दिवशी घेतला, तो दिवस म्हणजे वल्हांडणाचा दिवस. हीच ती तारीख आहे जी मी कधीही विसरणार नाही. मला ही तारीख नेहमी स्मरणात ठेवायची आहे. आपण वल्हांडण का पाळतो, याचे कारण महत्त्वाचे आहे, नाही काय? ते अत्यंत महत्त्वाचे आहे.

आता आपण शब्बाथ पाळणे आणि सण पाळणे या संपूर्ण तत्त्वाच्या पुढील

मुद्द्याकडे येतो. शब्बाथ आणि सण हे अशा घटनांचे स्मरणचिन्ह आहेत ज्या घडून गेल्या आहेत आणि ज्यांना देवाच्या लोकांसाठी अत्यंत महत्त्व आहे. आपण शब्बाथाचा दिवस पाळतो, कारण या दिवशी देवाने आपण निर्माण केलेल्या आपल्या सर्व कार्यापासून विश्रांती घेतली, हे आपण स्मरण करतो. याच दिवशी आपण मानवजातीच्या रूपाने अस्तित्वात आलो. आजचा दिवस म्हणजे आपल्या अस्तित्वात येण्याचा आणि आपण ज्या जगात राहतो त्या सर्व सृष्टीचा स्मृतिदिन आहे. हे एक स्मरणचिन्ह आहे, आणि दर आठवड्याला ते स्मरणात ठेवणे योग्य आहे. कारण आपल्याजवळ जे काही आहे, ते सर्व आपल्या स्वर्गीय पित्याकडून आणि त्यांच्या एकुलत्या एक पुत्राकडून आले आहे, हे आपण स्मरण करतो. म्हणून, जेव्हा देव त्या पहिल्या शब्बाथाचे स्मरण करतो, आणि तुमच्याही मनात त्या दिवसाच्या उबदार आठवणी व आनंद जागृत होतात, तेव्हा काय घडते? तुमच्या आत्म्यामध्ये एक आनंद प्रवेश करतो. आनंदाने भरलेले स्मरण जागृत होते. तेथे सुख असते, आनंद असतो. आणि त्या आनंदाबरोबर एक आत्माही येतो. म्हणूनच शब्बाथाच्या दिवशी आनंदाचा, उल्हासाचा आणि सुखाचा आत्मा येतो. आणि आपण त्या आत्म्यामध्ये प्रवेश करतो. आपण त्या आत्म्याचा स्वीकार करतो, जर आपल्याला या सत्याची जाणीव असेल. मी इतर ठिकाणी सांगितल्याप्रमाणे, योहान १:१८ मध्ये असे म्हटले आहे की, येशू पित्याच्या कुशीत वास करतो. या क्षणीही पिता आपल्या पुत्राला आलिंगन देत आहे. ते त्यांच्या कपाळाचे चुंबन घेत आहेत. ते त्यांच्या केसांवरून प्रेमाने हात फिरवीत आहेत. ते म्हणत आहेत, “तू माझा प्रिय पुत्र आहेस; तुझ्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे. तुझ्यादवारे मी मानवजातीला या जगात आणले. तुझ्याद्वारे मी सर्व देवदूतांना अस्तित्वात आणले. तुझ्याद्वारे मी सर्व पापरहित जगांना विश्वामध्ये निर्माण केले.” आता विचार करा, आपल्या पित्याच्या बाहुत, त्यांच्या प्रेमाचा अनुभव घेत असताना, येशूला कसे वाटत असेल? ते आनंदाने परिपूर्ण आहेत. त्यांचा प्याला भरून वाहत आहे. आणि जेव्हा त्यांचा प्याला भरून वाहतो, तेव्हा तो आनंद आपल्यावर ओसंडून वाहतो. जर आपण शब्बाथाचा स्वीकार केला, आणि या सत्याची जाणीव ठेवली, तर आपण त्या आत्म्याचा स्वीकार करतो. म्हणूनच बायबल आपल्याला सांगते... आणि मी याविषयी (स्वर्गातून येणारी जिवंत भाकर) या पुस्तकात लिहिले आहे... की शब्बाथाच्या

दिवशी अर्पण केल्या जाणाऱ्या यज्ञांबरोबर इतर कोणत्याही दिवसापेक्षा दुप्पट भाकरी अर्पण केली जात असे. हा पवित्र आत्म्याचा ओतला जाणारा वर्षाव आहे. हे देवाच्या आत्म्याचे प्रदान आहे. कारण पिता आपल्या पुत्रावर प्रेम करीत असल्यामुळे येशू आनंदाने परिपूर्ण होत आहे. त्यांनी आपले कार्य थांबविले आहे. ते या जगाच्या सृष्टीचा विचार करीत आहेत, आणि आपल्याविषयीचा त्यांचा आनंद ओसंडून वाहत आहे. आणि जर आपणही त्यांच्याबरोबर थांबलो आणि त्या अनुभवात सहभागी झालो, तर आपण त्या आनंदाची चव चाखतो; त्या शांतीची चव चाखतो. म्हणूनच शब्बाथामध्ये शांती आहे.

तुम्हाला माहीत आहे का, सेव्हन्थ-डे ॲडव्हेंटिस्ट असताना मला हे कधीच माहीत नव्हते. मला हे मुळीच समजले नव्हते. मला एवढेच माहीत होते की देवाने सातवा दिवस पाळण्याची आज्ञा दिली आहे. पण त्यांनी सातवाच दिवस का मागितला? हो, तो सृष्टीच्या सन्मानार्थ आहे, पण आपण तो का पाळायचा? फक्त एवढ्यासाठी: “कारण मी तसे सांगितले आहे! म्हणून तुम्ही तो पाळणार! आणि जर पाळला नाही, तर मी तुम्हाला ठार मारीन!” पण हेच खरे नाही काय? आपल्याला असेच शिकवले गेले नाही काय?

"...त्यांच्यामागून तिसरा देवदूत येऊन मोठ्याने म्हणाला, “जो कोणी श्वापदाला व त्याच्या मूर्तीला नमन करतो, आणि आपल्या कपाळावर किंवा आपल्या हातावर त्याची खूण करून घेतो, तोही ‘देवाच्या क्रोधाच्या प्याल्यात निरा घातलेला’ त्याचा क्रोधरूपी द्राक्षारस पिईल, आणि पवित्र देवदूतांसमक्ष व कोकऱ्यासमक्ष त्याला ‘अग्नी व गंधक’ ह्यांपासून पीडा होईल." (प्रकटीकरण १४:९-१०)

“तुम्ही शब्बाथ पाळला नाही म्हणून देवाच्या आणि देवदूतांच्या उपस्थितीत तुम्हाला यातना भोगाव्या लागतील.” आपल्याला असेच शिकवले गेले नव्हते काय? म्हणून आपण शब्बाथ पाळत होतो, कारण आपल्याला पोपच्या अधिकाराला विरोध करायचा होता आणि आपल्याला मरायचे नव्हते. शब्बाथ पाळण्याचे हे योग्य कारण आहे काय?

श्रोते: नाही.

पा एड्रियन: शब्बाथ पाळण्याचे हे अत्यंत चुकीचे कारण आहे. आणि म्हणूनच किशोरवयात असताना मला शब्बाथाविषयी मुळीच रस नव्हता, यात आश्चर्य नाही. शब्बाथ पाळण्यापेक्षा मला फुटबॉल आणि इतर खेळांमध्ये अधिक रस होता. त्या जुन्या चर्चच्या मागच्या बाकावर बसून, एक कंटाळवाणा प्रचारक माझ्या कल्पनेतील सर्वांत कंटाळवाणी प्रवचने देत असे.

आई एबेन्स: ती खरंच तशीच होती.

पा एड्रियन: आई म्हणाल्या, “ती खरंच तशीच होती.” दर आठवड्याला कोणाला हे ऐकायला आवडेल, “देवाबरोबर तुझे नाते व्यवस्थित कर, नाहीतर देव तुला अग्नीमध्ये जाळून टाकील”? अर्थात, सर्वच प्रवचने अशी नव्हती. त्यांपैकी काही चांगली होती. काही वाईट नव्हती. पण शब्बाथाचा खरा अर्थ काय आहे, याची समज नव्हती. शब्बाथ हे एक सुंदर स्मरणचिन्ह आहे. आणि मी तुम्हाला असे सुचवू इच्छितो की प्रत्येक शब्बाथाबरोबर आणि प्रत्येक सणाबरोबर एक आत्मा येतो. वल्हांडणाचा आत्मा म्हणजे तो आत्मा, ज्यामध्ये देवाने स्वतःशी म्हटले, “माझा पुत्र गमवावा लागला तरी मी मानवाला तारण देईन.” मग वल्हांडणाबरोबर कोणता आत्मा येतो? तो अशा व्यक्तीचा आत्मा आहे ज्याचे आपण मोजमाप कसे करणार? आपल्याला वाचविण्यासाठी त्यांनी किती मोठी किंमत मोजण्याची तयारी दाखविली? मला तर त्या आत्म्यामध्ये प्रवेश करायचा आहे. आणि जेव्हा तुम्ही वल्हांडणाचा योग्य अर्थ समजून घेता, तेव्हा तुम्ही त्या आत्म्यामध्ये प्रवेश करता. त्यांच्या एकुलत्या एक पुत्राद्वारे तुम्ही प्रिय पित्याच्या बाहुत प्रवेश करता.

आणि यालाच ख्रिस्ती मंडळीने “नियमशास्त्रवाद" असे संबोधले आहे. जर तुम्ही येशूमधील सत्य समजून घेतले, तर तुम्हाला समजेल की वार्षिक सणांपैकी हा पहिला सण आहे. आणि तो सर्वांत महत्त्वाचा आहे, कारण याच वेळी देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की त्यांने आपला एकुलता एक पुत्र दिला. म्हणूनच मी वल्हांडण पाळतो. म्हणूनच मी वल्हांडणाचे स्मरण करतो. आणि वर्षाच्या याच काळात देव आणि त्यांचा पुत्र हे स्मरण करतात की त्यांनी कोणतीही किंमत मोजावी लागली तरी आपले तारण करण्यासाठी स्वतःला समर्पित केले. मला त्या आत्म्यामध्ये

राहायचे आहे. मला त्या प्रवाहात पोहत राहायचे आहे. तुम्हालाही तसे वाटत नाही काय?

होय, यहुद्यांचा राष्ट्रीय सण कायमचा नाहीसा झाला आणि त्याच्या जागी येशूचा आंतरराष्ट्रीय सण आला. कारण लेवीय २३ मध्ये असे म्हटले आहे:

"“इस्राएल लोकांना सांग, पवित्र मेळे भरवण्यासाठी परमेश्वराचे जे नेमलेले समय तुम्ही जाहीर करायचे ते माझे नेमलेले समय असे : " (लेवीय २३:२)

"ते माझे नेमलेले समय आहेत." ते माझे सण आहेत. मत्तय अध्याय २२ मधील लग्नाच्या मेजवानीच्या दाखल्यातही असेच म्हटले आहे. देवाने आपल्या पुत्रासाठी, त्याच्या वधूसाठी आणि त्या मेजवानीला येणाऱ्या सर्वांसाठी ही मेजवानी आयोजित केली आहे. या मेजवानीचे आयोजक देव आहे आणि या मेजवानीतील केंद्रबिंदू त्यांचा पुत्र आहे, ज्याचा आपण सन्मान करावा आणि सर्व अंतःकरणाने त्याची सेवा करावी. म्हणून मला या मेजवानीत सहभागी व्हायचे आहे.

आता, मी असे समजण्यात चूक करीत आहे काय की, सैतानालाही हे तत्त्व माहीत असल्यामुळे, त्यानेदेखील मानवजातीला बहकवण्यासाठी आणि तिचा नाश करण्यासाठी घेतलेल्या मोठ्या निर्णयांचे स्मरण करणारे सण स्थापन केले असतील? २५ डिसेंबरला साजरा केला जाणारा सण कोणाला पाळायचा वाटेल? तो नेमका कशाचे स्मरणचिन्ह असू शकतो? सैतानाने आदाम आणि हव्वेचा नाश करण्याचा निर्णय घेतला, तो हाच दिवस असू शकतो काय? कदाचित. तो नेमका कशाशी संबंधित आहे, हे आपल्याला माहीत नाही. पण मी एवढे नक्की सांगू शकतो की, ते काही चांगले नाही. त्याचा ख्रिस्ताशी काहीही संबंध नाही. त्याचा पित्याशीही काहीही संबंध नाही. म्हणून मला त्या आत्म्याशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. मला त्यापासून पूर्णपणे वेगळे राहायचे आहे. जेव्हा मला विश्वास आहे की देव माझ्याशी बोलले, तेव्हा मला हे फार आश्चर्यकारक वाटले. त्यांनी म्हटले, “एड्रियन, मला एक गोष्ट समजून घेऊ दे. माझ्या सन्मानार्थ तू वर्षातील कोणत्याही वेळी शिबिर सभा घेण्यास तयार आहेस; पण लेवीय पुस्तकात ज्या वेळा मी तुला सांगितल्या आहेत, त्या वेळेस मात्र नाही. तुला काही समस्या आहे काय?” मी म्हणालो, “प्रभु, मला वाटते, कदाचित आहे.” परंतु संपूर्ण जग, आणि संपूर्ण ख्रिस्ती जग, इस्टर आणि

ख्रिसमस साजरे करते, जे मूर्तिपूजक तत्त्वांवर आधारित आहेत.

त्यांचा देवाशी किंवा तारणाच्या योजनेशी काहीही संबंध नाही. आणि मला त्या आत्म्याशी कोणताही संबंध ठेवायचा नाही. आता, जर कुटुंबातील सदस्यांना या सर्व गोष्टी समजत नसतील आणि त्यांना एकत्र येऊन भोजन करायचे असेल, तर त्यात काहीच हरकत नाही. मला कोणत्याही वेळी माझ्या कुटुंबातील सदस्यांना भेटायला आणि त्यांच्याबरोबर आनंद साजरा करायला आवडेल. पण मी सांता क्लॉजची टोपी घालून जाणार नाही, किंवा सेमीरामीस, तम्मूज आणि सदाहरित वृक्षाच्या सन्मानार्थ माझ्या कोपऱ्यात ख्रिसमस ट्री उभारणार नाही. या सर्व गोष्टींचे प्रतीकात्मक अर्थ पूर्णपणे मूर्तिपूजक आहेत. मला या गोष्टींशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. पण जर माझ्या विस्तारित कुटुंबाने मला ख्रिसमसच्या वेळी भोजनासाठी बोलावले, तर मी जाईन, त्यांच्याबरोबर सहभागी होईन आणि माझ्या देवाकडून मला जो आत्मा प्राप्त झाला आहे, तो त्यांच्याबरोबर वाटून घेईन. या गोष्टींबाबत कठोर किंवा उद्धट वागण्याची आणि लोकांवर टीका करण्याची काहीच गरज नाही. ख्रिसमसबद्दल लोकांवर हल्ला करणे ही मूर्खपणाची गोष्ट आहे. ते करणे खरोखरच शहाणपणाचे नाही. त्यामुळे लोक तुम्ही वेगळा समय पाळता याबद्दल आणखीच द्वेष करू लागतात.

परंतु नेहमीच असे घडले आहे की, देवाच्या खऱ्या नेमलेल्या समयांच्या स्मरणचिन्हांवर सैतानाने सतत आक्रमण केले आहे. कारण, दानीएल अध्याय ७ मधील २५ व्या वचनात काय म्हटले आहे, ते काळजीपूर्वक लक्षात घ्या:

"तो परात्पर देवाविरुद्ध गोष्टी बोलेल आणि परात्पर देवाच्या पवित्र जनांस जेर करील; तो नेमलेल्या सणांत व घालून दिलेल्या शिस्तीत बदल करण्यास पाहील;...." (दानीएल ७:२५)

येथील "सणांत" या शब्दाचा अर्थ "पवित्र सण" असाही केला जाऊ शकतो.

श्रोते: होय; मोएद.

पा एड्रियन: येथे वापरलेला शब्द मोएदीम नाही, परंतु काही भाषांतरांमध्ये तो तसा अनुवादित केला आहे... थांबा, माझ्याकडे अशी काही भाषांतरे आहेत का ते पाहतो...

होय, मला माहीत आहे की ज्यू बायबलमध्ये "पवित्र सण" असे म्हटले आहे. पाहूया, यंग्स लिटरल ट्रान्सलेशन मध्ये काय आहे... तेथे "सण" असे आहे; आणि मोएदीम या शब्दाचा अर्थही "नेमलेले समय" असा होतो. पण येथे आलेला शब्द मोएदीम नाही. मात्र मोएदीम हा शब्द येथे आहे: यशया १४ मध्ये असे म्हटले आहे, "तू आपल्या मनात म्हणालास..." थांबा, मी अजून यंग्स बायबलमध्येच आहे; आता न्यू किंग जेम्स व्हर्जन पाहूया:

"जो तू आपल्या मनात म्हणालास, 'मी आकाशात चढेन, देवाच्या तारांगणाहून माझे सिंहासन उच्च करीन, उत्तर भागातील देवसभेच्या पर्वतावर मी विराजमान होईन;...'" (यशया १४:१३)

आता "सभा" या शब्दाकडे पाहूया. मला पुन्हा त्या वचनाकडे जावे लागेल... तो कुठे गेला?... "सभा" यासाठी जो शब्द वापरला आहे तो म्हणजे "मोएद" - म्हणजे "नेमलेले स्थान; नेमलेला समय." मोएद जेव्हा देव म्हणतो, "ते माझे नेमलेले समय आहेत," तेव्हा हाच शब्द वापरला आहे. म्हणून सैतान म्हणाला, "मीच या सणांच्या समयाचे निर्धारण करीन. हे माझे सण असतील."

माझ्या समजुतीनुसार शब्बाथ आणि सण यांचा परस्पर संबंध असा आहे: शब्बाथ अर्थातच सर्व जीवनाचा उगम असलेल्या देवाचे स्मरणचिन्ह आहे. आणि सण हे थेट ख्रिस्ताशी आणि त्यांच्या कार्याशी संबंधित आहेत. म्हणूनच सैतानाला केवळ शब्बाथच नाहीसा करायचा नाही, तर ख्रिस्ताकडे आणि त्यांच्या कार्याकडे थेट निर्देश करणारे सणही नाहीसे करायचे आहेत.

"...मी आकाशात चढेन, देवाच्या तारांगणाहून माझे सिंहासन उच्च करीन, उत्तर भागातील देवसभेच्या पर्वतावर मी विराजमान होईन;..." (यशया १४:१३)

"मीच दिनदर्शिका ठरवीन. मीच हे सर्व निश्चित करीन." म्हणूनच तो या समयांवर आक्रमण करीत आहे.

श्रोते: तो या जगाचा देव आहे.

पा एड्रियन: या जगाचा देव. म्हणून देवाच्या लोकांनी, शक्य तितक्या प्रमाणात, या जगातील सणांशी शक्य तितका कमी संबंध ठेवावा. किंवा माझे काही मित्र ज्यांना "पशूचे सण" म्हणतात प्रकटीकरणातील त्या पशूचे सण.

आई एबेन्स: पूर्वीचे लोक, प्राचीन लोक हे सण पाळत असत. पूर्वीचे लोक, प्राचीन लोक, त्यांनी हे सण पाळले. आणि त्यासाठीच त्यांचा छळ करण्यात आला.

पा एड्रियन: होय. आणि माझ्या "मग सणांबद्दल काय" या पुस्तकात (त्यातील बहुतांश भाग गॅरीने लिहिला आहे, पण त्यात मीही काही भाग लिहिला आहे), आम्ही अशी उद्धरणे दिली आहेत ज्यात म्हटले आहे की सर्व प्रेषित आणि सर्व शिष्य ते सर्वजण वल्हांडण पाळत असत. प्रत्येकजण. वाल्डेन्सी लोकांनीही ते पाळले. त्यांनी सर्व सण पाळले. ते त्रैक्य शिकवणीवर विश्वास ठेवत नव्हते. आणि सुंता करण्याचे नियम व पशूंचे यज्ञ अर्पण करण्याचे नियम वगळता त्यांनी मोशेचा नियम पाळला. बाकीचे नियम मात्र त्यांनी पाळले नाहीत. या बाबतीत मला त्याच समूहाचा भाग व्हायचे आहे.

म्हणूनच हा संघर्षाच्या अगदी केंद्रस्थानी असलेला विषय आहे. सैतानाला सणांच्या समयावर नियंत्रण मिळवायचे आहे. म्हणून जर ख्रिस्ती जगातील बहुसंख्य लोक ख्रिसमस आणि इस्टर पाळत असतील, तर तुम्हाला समजले पाहिजे की ते चुकीचे आहे. ते योग्य नाही, हे तुम्ही ओळखले पाहिजे. सैतान लोकांना या दिशेने नेत आहे, हे तुम्हाला समजलेच पाहिजे.

आणि जर या समयांबरोबर एक आत्मा येत असेल... तर मला येथे आणखी एक गोष्ट तुमच्यासमोर मांडायची आहे. चला, प्रेषितांची कृत्ये अध्याय ३ पाहूया. आशा आहे की मी हा संबंध तुम्हाला दाखवू शकेन. येथे असे म्हटले आहे:

"तेव्हा तुमची पापे पुसून टाकली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा व वळा; अशासाठी की, विश्रांतीचे समय प्रभूजवळून यावेत;" (प्रेषितांची कृत्ये ३:१९)

आता येथे "समय" या शब्दाचाही संबंध "समय" या शब्दाशीच आहे... चला, ग्रीक भाषेत तो पाहूया... त्यासाठी स्ट्राँग्स शब्दकोश पाहावा लागेल. अर्थात, येथे मोएदीम हा शब्द नाही, कारण हा ग्रीक मजकूर आहे. याचा अर्थ आहे, "नेमलेला किंवा योग्य समय." "नेमलेला किंवा योग्य समय." आणि G२५४० हा क्रमांक. जर तुम्ही ग्रीक जुन्या करारात हा शब्द पाहिला, तर मी तुम्हाला त्याचा संबंध दाखवतो. हा G२५४० आहे. आता मी तो उघडतो... हा ग्रीक जुना करार आहे. म्हणजे मी ग्रीकची ग्रीकशी तुलना करीत आहे. उत्पत्ति १:१४ मध्ये असे म्हटले आहे:

"मग देव बोलला, “दिवस व रात्र ही भिन्न करण्यासाठी आकाशाच्या अंतराळात ज्योती होवोत; त्या चिन्हे, ऋतू, दिवस व वर्षे दाखवणाऱ्या होवोत;'" (उत्पत्ति १:१४)

आता, येथे इब्री भाषेत जो शब्द आहे तो मोएदीम आहे. म्हणून येथे आलेला हा ग्रीक शब्द मोएदीम या शब्दाच्या समतुल्य आहे, आणि मोएदीम हाच शब्द "सण" यासाठी वापरला जातो. म्हणून प्रेषितांची कृत्ये ३:१९ मध्ये आपण पाहतो:

"तेव्हा तुमची पापे पुसून टाकली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा व वळा; अशासाठी की, विश्रांतीचे समय प्रभूजवळून यावेत;" (प्रेषितांची कृत्ये ३:१९)

“विश्रांतीच्या सणांमध्ये...” आणि हे सण म्हणजे नेमलेले समय शब्बाथ आणि सण. आता ॲडव्हेंटिस्ट दृष्टिकोनातून थोडा विचार करूया. देवाचा शिक्का म्हणजे काय? शब्बाथ हा देवाचा शिक्का आहे. तो देवाचा शिक्का का आहे? कारण त्याच वेळी विश्रांतीचे समय येतात. त्याच वेळी देव आणि त्यांचा पुत्र त्यांच्या स्मरणदिनांचे, किंवा तुम्हाला जे काही म्हणायचे असेल त्या साप्ताहिक स्मरणदिनांचे स्मरण करतात. या सर्व गोष्टी शब्बाथ आणि सणांच्या समयी घडतात. आणि त्याच वेळी आत्मा ओतला जातो. आणि मी तुम्हाला असे सुचवू इच्छितो की, हे काही मनमानीपणे घडत नाही. असे नाही की देव म्हणतात, "ठीक आहे, आता मी माझा आत्मा ओतीन." तर असे आहे की, जेव्हा देव आणि त्यांचा पुत्र आपल्याला तारण देण्यासाठी त्यांनी उचललेल्या प्रत्येक पावलाचे स्मरण करतात, तेव्हा त्यांची

अंतःकरणे आपल्याविषयीच्या प्रेमाने भरून जातात आणि ख्रिस्ताचे अंतःकरण आत्म्याने ओसंडून वाहू लागते. आणि जर आपण त्या विशिष्ट समयी त्याच्याशी जुळलो, तर आपण त्या आत्म्याला ग्रहण करू आणि लाटेसारख्या येणाऱ्या त्या ताजेतवाने करणाऱ्या अनुभवाद्वारे आपले परिवर्तन होईल.

याचा संबंध आपण निर्गम ३१:१७ शी देखील जोडू शकतो.

"माझ्यामध्ये व इस्राएल लोकांमध्ये ही निरंतरची खूण होय; कारण परमेश्वराने सहा दिवसांत आकाश व पृथ्वी निर्माण करून सातव्या दिवशी विसावा घेतला आणि त्याचा श्रमपरिहार झाला."" (निर्गम ३१:१७)

याच समयी ताजेतवाने करणारा अनुभव येतो; तो शब्बाथाच्या दिवशी येतो. पण तो सणांच्या समयीही येतो. आणि जसा ख्रिस्त पित्याच्या गौरवाचे तेज आहेत, तसे सण हे शब्बाथाच्या गौरवाचे तेज आहेत. म्हणून सणांच्या समयी आत्म्याचे ओतले जाणे हे शब्बाथाच्या दिवशी होणाऱ्या आत्म्याच्या ओतल्या जाण्याचे अधिक परिपूर्ण प्रकटीकरण आहे. म्हणूनच सणांचा शिक्का लावण्याच्या कार्याशी थेट संबंध आहे. हे समजत आहे ना? आणि जर तुम्हाला याचा काही पुरावा हवा असेल, तर मी तुम्हाला दुसरे एज्रा या पुस्तकाकडे घेऊन जातो. हे अपॉक्रिफामधील पुस्तक आहे.

दुसरे एज्रास, अध्याय २. जोसेफ बेट्स म्हणतात की, प्रत्येक ॲव्हेंटिस्टने "दुसरे एज्रा" हे पुस्तक वाचले पाहिजे. "स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी" मध्येही या पुस्तकाचा उल्लेख करण्यात आला आहे. ते या पुस्तकावर विश्वास ठेवत होते. आणि ते काय म्हणते ते लक्षात घ्या:

"उठा आणि उभे राहा; पाहा, प्रभूच्या सणात ज्यांच्यावर शिक्का मारला गेला आहे त्यांची संख्या." (२ एज्रास २:३८)

मग शिक्का कधी मारला जातो? तो सणांच्या समयी मारला जातो. आता विचार करा, संपूर्ण सणांची दिनदर्शिका ही तीन प्रमुख कापण्यांच्या हंगामाचा उत्सव साजरा करण्यासाठी नाही काय? जवाची कापणी, गव्हाची कापणी आणि सर्वसाधारण कापणी. वल्हांडणाच्या समयी जवाची कापणी असते. पेंटेकॉस्टच्या समयी गव्हाची

कापणी असते. आणि मंडपांच्या सणाच्या समयी, किंवा प्रायश्चित्ताच्या दिवसाच्या अगोदर, सर्वसाधारण कापणी होते. आणि ही कापणी म्हणजे आपणच आहोत. आपणच कापले जाणारे पीक आहोत. म्हणून सण हे आपल्याला ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी कापणीसाठी तयार करतात.

"..."तू आपला 'विळा चालवून' कापणी कर; कारण 'कापणीची वेळ आली आहे;' पृथ्वीचे पीक पिकून गेले आहे." (प्रकटीकरण १४:१५)

म्हणून जर आपण हे सण पाळण्यात प्रवेश केला, तर प्रभूच्या सणांमध्ये आपल्यावर शिक्का मारला जाऊ शकतो, कारण हे प्रभूच्या आत्म्याकडून येणारे विश्रांतीचे समय आहेत. आणि "स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी" मधील याची पुष्टी तुम्हाला दाखवू इच्छितो. ती "अर्ली रायटिंग्स", पृष्ठ ३३ किंवा ३४ वर आहे. तेथे असे म्हटले आहे:

"जे देवाची मुले शब्बाथ समजत नाहीत व पाळत नाहीत, त्यांना मी पाहिले. त्यांनी त्याविषयीचा प्रकाश नाकारला नव्हता. आणि संकटसमयाच्या आरंभी, आम्ही पुढे जाऊन शब्बाथ अधिक परिपूर्णपणे घोषित करीत असताना आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो." ("अर्ली रायटिंग्स", पृ. ३३)

मग "शब्बाथ अधिक परिपूर्णपणे घोषित करणे" याचा अर्थ काय? याचा अर्थ असा नाही काय की, शब्बाथ आणि सण हेच ते समय आहेत जेव्हा तुम्हाला पवित्र आत्म्याचे ओतले जाणे प्राप्त होते? हेच प्रभूच्या आत्म्याकडून येणारे विश्रांतीचे समय आहेत. हाच शिक्का आहे. अशाच प्रकारे तो दिला जातो. आणि आपण पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण होतो. का? कारण आपण एकमेव खऱ्या देवाच्या आणि त्यांच्या एकुलत्या एक पुत्राच्या सन्मानार्थ शब्बाथ आणि सण पाळतो. जर तुम्ही एकुलत्या एक पुत्राची उपासना करीत नसाल, तर तुम्हाला त्या एकुलत्या एक पुत्राचा आत्मा प्राप्त होणार नाही आणि तुमच्यावर शिक्का मारला जाणार नाही. अरे वा! हे खूप ठाम विधान आहे.

"ज्याला तो पुत्र लाभला आहे त्याला जीवन लाभले आहे; ज्याला देवाचा पुत्र लाभला नाही त्याला जीवन लाभले नाही." (१ योहान ५:१२)

"जो कोणी पुत्राला नाकारतो त्याला पिता लाभला नाही; जो पुत्राला स्वीकारतो त्याला पिता लाभला आहे." (१ योहान २:२३)

हा शिक्का प्राप्त करण्यासाठी तुम्हाला एकुलत्या एक पुत्राला स्वीकारलेच पाहिजे.

"संकटसमयाच्या आरंभी, आम्ही पुढे जाऊन शब्बाथ अधिक परिपूर्णपणे घोषित करीत असताना [आणि त्याप्रमाणे जीवन जगत असताना कारण एखादी गोष्ट घोषित करायची असेल तर ती प्रथम जगावी लागते] आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो." "यामुळे मंडळी आणि केवळ नावालाच ॲडव्हेंटिस्ट असलेले लोक अत्यंत संतप्त झाले..." ("अर्ली रायटिंग्स", पृ. ३३)

ॲडव्हेंटिस्ट मंडळी आधीच या गोष्टीमुळे संतप्त नाही काय की आपण उत्पन्न झालेल्या पुत्राची उपासना करतो? पण मग जर आपण ते "मूर्ख यहुदी सण" देखील पाळू लागलो तर? परंतु जर स्तेफनाप्रमाणे आपण या आत्म्याने परिपूर्ण झालो, आणि मोशेप्रमाणे आपल्या चेहऱ्यावर ते तेज प्रकट झाले तर? "द ग्रेट काँट्रोव्हर्सी", पृष्ठ ६१२ मध्ये असे म्हटले आहे:

"देवाचे सेवक, पवित्र समर्पणामुळे तेजस्वी व प्रकाशमान झालेले चेहरे घेऊन, स्वर्गातून आलेला संदेश घोषित करण्यासाठी एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी त्वरेने जातील." ("द ग्रेट काँट्रोव्हर्सी", पृ. ६१२)

देवाचे सेवक या जगासाठीचा वर्तमान संदेश आपल्या तेजस्वी चेहऱ्यांसह एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी घेऊन जातील. हेच देवाच्या लोकांची वाट पाहत आहे.

"यामुळे मंडळी आणि केवळ नावालाच ॲडव्हेंटिस्ट असलेले लोक अत्यंत संतप्त झाले, कारण ते शब्बाथाविषयीच्या सत्याचे खंडन करू शकत नव्हते. आणि त्या वेळी देवाच्या निवडलेल्या सर्व लोकांनी स्पष्टपणे पाहिले की सत्य आमच्याकडे आहे; ते बाहेर पडले आणि आमच्याबरोबर छळ सहन करू लागले. मी तलवार, दुष्काळ, महामारी आणि देशात मोठा गोंधळ पाहिला. दुष्ट लोकांना वाटले की आम्हीच त्यांच्यावर ही न्याये आणली आहेत; म्हणून त्यांनी पृथ्वीवरून आमचा

नायनाट करण्यासाठी सल्लामसलत केली, कारण त्यांना वाटले की मग हे संकट थांबेल." ("अर्ली रायटिंग्स", पृ. ३३–३४)

आणि त्यानंतर मृत्यूच्या फर्मानाचे वर्णन पुढे येते. मग मृत्यूच्या फर्मानाला कारणीभूत ठरणारी गोष्ट कोणती? ती म्हणजे लोकांचा एक लहान समूह, जो शब्बाथ आणि सण पाळतो; एकमेव खऱ्या देवाची आणि त्यांच्या एकुलत्या एक पुत्राची उपासना करतो; आणि या नेमलेल्या समयांचे स्मरण करतो. आणि आज आपण नेमके हेच करीत आहोत. जर आपण असे केले, तर आपण विश्रांतीच्या समयांमध्ये प्रवेश करू. देवाच्या शिक्क्याने आपल्यावर शिक्का मारला जाईल. आणि अर्थातच, पित्याच्या नावाचा शिक्का प्राप्त करण्यासाठी आपण पित्याच्या स्वभावावर विश्वास ठेवला पाहिजे. म्हणून उत्पन्न झालेल्या पुत्रावर विश्वास ठेवणे, देवाच्या स्वभावावर विश्वास ठेवणे, आणि शब्बाथ व सणांवर विश्वास ठेवणे या तीन गोष्टी शिक्का मारल्या जाण्यासाठी अत्यंत महत्त्वाच्या आहेत; म्हणजे देवाच्या शिक्क्याने शिक्कामोर्तब होण्यासाठी; एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये गणले जाण्यासाठी आणि स्वर्गीय नगरीत नेले जाणाऱ्यांमध्ये सहभागी होण्यासाठी.

लोक म्हणतात, "एड्रियन, तुम्ही जे सांगत आहात त्यानुसार, तुमचे असे म्हणणे आहे काय की तारण मिळवण्यासाठी सण पाळलेच पाहिजेत?" आणि माझे उत्तर असे असते: "तुमचा असा विश्वास आहे काय की तारण मिळवण्यासाठी तुम्हाला पवित्र आत्म्याची गरज आहे?" अर्थात, ते म्हणतील, "होय." मग मी म्हणेन, "पवित्र आत्मा येण्याचा समय म्हणजे शब्बाथ आणि सण! त्याच वेळी आत्मा अधिक प्रमाणात ओतला जातो. म्हणून जेव्हा पवित्र आत्मा आपल्याकडे येतो, त्या समयी मला तो प्राप्त करायचा आहे." सणांची दिनदर्शिका म्हणजे भरती-ओहोटीचा तक्ता आहे, जो तुम्हाला दाखवतो की आत्मा केव्हा येतो आणि केव्हा इतर समयांच्या तुलनेत त्याची फळे तितकी विपुल नसतात. देवाने तुम्हाला दिलेल्या या भरती-ओहोटीच्या तक्त्याकडे दुर्लक्ष करून ओहोटीच्या वेळी समुद्रप्रवास करणे हा मूर्खपणाच ठरेल. ती काही फार शहाणपणाची गोष्ट ठरणार नाही.

आई एबेन्स: सात.

पा एड्रियन: होय, सात. आणि तोही एक अतिशय सुंदर विषय आहे.

आता मी याच्याशी संबंधित आणखी एका गोष्टीचा थोडक्यात उल्लेख करतो. शेवटच्या काळातील देवाच्या लोकांच्या समयाविषयी. कारण सुरुवातीला आपण मिसरमधून बाहेर पडण्याविषयी बोललो. आपणही मिसरमधून बाहेर पडत आहोत. पण मोशे आणि फारो यांच्यातील संपूर्ण संघर्ष कशामुळे सुरू झाला, हे लक्षात घ्या. मोशेने फारोकडे अशी विनंती केली की, त्यांनी अरण्यात जाऊन परमेश्वरासाठी सण पाळावा. आणि तो म्हणाला, "जर आपण हा सण पाळला नाही, तर महामारी आणि तलवार येईल." आणि एलेन व्हाइट यांनी त्या उताऱ्यात म्हटले आहे: "तलवार, दुष्काळ, महामारी." जे शब्बाथ आणि सण पाळत नाहीत त्यांच्यावर या गोष्टी येतात. आता आपल्याला हे समजू लागले आहे, नाही काय? तुम्हाला या गोष्टींपासून संरक्षण हवे आहे काय? शब्बाथ पाळा, सण पाळा, आणि तुमचे संरक्षण होईल. हे संरक्षणाचे कुंपण आहे. आपल्याला माहीत आहे की शब्बाथ हे देवाच्या लोकांसाठी संरक्षणाचे कुंपण आहे.

म्हणून येणाऱ्या काळासाठी तुम्हाला तयारी करायची आहे काय? तर शब्बाथासाठी तयारी करणारे व्हा. शब्बाथाची तयारी करा. सणांची तयारी करा. म्हणूनच, "प्रत्येक अमावास्येस व प्रत्येक शब्बाथदिवशी सर्व मानवजात माझ्यापुढे उपासना करण्यासाठी येईल, असे परमेश्वर म्हणतो." (यशया ६६:२३) तो आपल्या पित्यासमोर एकत्र जमण्याचा समय आहे. स्वर्गात, वल्हांडणाच्या समयी, जेव्हा आपण प्रथमच एकत्र येऊन देवाने कोणतीही किंमत मोजावी लागली तरी मानवजातीला तारण देण्याचा घेतलेला निर्णय स्मरण करू, तो दिवस किती अद्भुत असेल! मला वाटते, तेव्हा मला पुष्कळ भांड्यांची गरज पडेल. मी रडत राहीन, देवाची स्तुती करीन आणि त्यांनी मला तारण देण्यासाठी हे सर्व केले याबद्दल त्यांचे आभार मानीन. म्हणून माझी प्रार्थना आहे की, आपण सर्वजण या वल्हांडणाच्या समयात प्रवेश करूया. इस्राएल मिसरमधून बाहेर पडल्याच्या स्मरणार्थ नव्हे, तर या स्मरणार्थ की, "कारण देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला; अशासाठी की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवितो त्याचा नाश होऊ नये, तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे." (योहान ३:१६)

समारोपाची प्रार्थना:

चला, आपण प्रार्थना करूया.

हे पित्या, हे महत्त्वाचे सत्य सांगण्याची संधी दिल्याबद्दल मी तुझे आभार मानतो. आम्ही प्रार्थना करतो की, ज्या दिवसांमध्ये, ज्या सणांमध्ये आणि ज्या शब्बाथांमध्ये शिक्का मारला जाणार आहे, त्यामध्ये आम्हाला सहभागी होऊ दे. तू नेमून दिलेल्या समयी, प्रभूच्या सान्निध्यातून येणाऱ्या विश्रांतीच्या समयांमध्ये आम्ही देवाच्या आत्म्याने परिपूर्ण होऊ दे. हे समय अत्यंत महत्त्वाचे आहेत आणि ते आम्हाला तलवारीपासून, दुष्काळापासून आणि महामारीपासून संरक्षण देतील, हे आम्हाला समजू दे. माझी प्रार्थना आहे की, इस्राएलाच्या दिवसांत जसे झाले तसे सर्वांनी या सल्ल्याकडे लक्ष द्यावे. जेव्हा संहारक मिसरी लोकांचा नाश करण्यासाठी आला, तेव्हा ज्यांनी वल्हांडणाचा सन्मान केला, त्यांचे देवाने संरक्षण केले आणि संहारकाला त्यांचा नाश करू दिला नाही. आणि आता देखील तसेच होईल, जेव्हा आपण जिवंत रक्त, म्हणजे येशूचे रक्त, जे त्याचा आत्मा आहे, आपल्या दाराच्या चौकटीवर आणि आपल्या कपाळावर लावतो. तेव्हा संहारकापासून आपले संरक्षण केले जाईल. या प्रक्रियेत प्रवेश करण्यास आम्हाला साहाय्य कर. येशूच्या नावाने आम्ही तुझे आभार मानतो. आमेन.

सण आणि शिक्का

शब्बाथ हा देवाचा शिक्का आहे. सण हे शब्बाथामध्ये आढळणाऱ्या आशीर्वादाचे अधिक परिपूर्ण प्रकटीकरण आहेत. शब्बाथ आणि सण हे दोन्ही पवित्र आत्म्याच्या ओतल्या जाण्याचे विशेष समय आहेत.

जसे येशू पित्याच्या गौरवाचे तेज आहेत, तसे सण हे शब्बाथाच्या गौरवाचे तेज आहेत. ते देवाच्या लोकांसाठी अतिशय मौल्यवान आहेत आणि ते शब्बाथाचे अधिक परिपूर्ण प्रकटीकरण आहेत.

"जे देवाची मुले शब्बाथ समजत नाहीत व पाळत नाहीत, त्यांना मी पाहिले. त्यांनी त्याविषयीचा प्रकाश नाकारला नव्हता. आणि संकटसमयाच्या आरंभी, आम्ही पुढे जाऊन शब्बाथ अधिक परिपूर्णपणे घोषित करीत असताना आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो. यामुळे मंडळी आणि केवळ नावालाच ॲडव्हेंटिस्ट असलेले लोक [परिशिष्टही पाहा.] अत्यंत संतप्त झाले, कारण ते शब्बाथाविषयीच्या सत्याचे खंडन करू शकत नव्हते. आणि त्या वेळी देवाच्या निवडलेल्या सर्व लोकांनी स्पष्टपणे पाहिले की सत्य आमच्याकडे आहे; ते बाहेर पडले आणि आमच्याबरोबर छळ सहन करू लागले. मी तलवार, दुष्काळ, महामारी आणि देशात मोठा गोंधळ पाहिला. दुष्ट लोकांना वाटले की आम्हीच त्यांच्यावर ही न्याये आणली आहेत; म्हणून त्यांनी पृथ्वीवरून आमचा नायनाट करण्यासाठी सल्लामसलत केली, कारण त्यांना वाटले की मग हे संकट थांबेल." ("अर्ली रायटिंग्स", ३३.२)

येशूने आपल्या उपस्थितीने सणांना आशीर्वादित केले. येशू हा आपला आदर्श आहे. आपल्या आशीर्वादासाठी आपल्या पित्याने आपल्याला दिलेल्या नियमांनुसार आणि न्यायविधींनुसार आपण चालावे, हीच प्रार्थना.